

over dem paa anden Maade, end til hvad der nødvendig udfordres til Kirken, og at man siger, at dette Spørgsmaal ikke endnu er tilstrækkelig undersøgt, saaledes at man skulde høre sig for den Betragtning, at Tienderne ere Statens Eiendom, samt at man i ethvert Fald kun kan indrømme Staten en Tilsynsret med Anvendelsen af disse Midler, men ikke videre. Naar dette er givet, er det ogsaa klart for Flertallet, at de, der dele denne Betragtning, vilde tage det fuldelig til Indtægt for sig, naar Lovgivningsmagten fremdeles ikke vil hævde sin Eiendomsret over Tienderne ved at tage dem til Indtægt, saavel som til Udgift gennem Finantsloven. Dersom Lovgivningsmagten fremdeles lader dem ligge udenfor, dersom den giver en Lov om dette Forhold, hvormed den ikke indbringer disse Midler, har den derved erkjendt, at den ikke har troet at kunne hævde sin Eiendomsret til dem. Det forekommer mig, at det soleklareste Bevis derfor er selve Grundlovens § 48, som Flertallet derfor har tilladt sig at aftrykke. Det hedder nemlig i denne: „Paa hver ordentlig Rigsdag, staa efterat samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter.“ Optager man nu ikke paa Finantsloven disse store og rige Indtægter, mener jeg, at Lovgivningsmagten derved har erkjendt, at den ikke anser dem for at kunne henregnes til Statens Indtægter, thi erkjendte Lovgivningsmagten, at det er Statens Indtægter, kunde den ikke uden at overskride Grundlovens § 48 lade dem ligge udenfor. Det Samme gjælder med Hensyn til Udgifterne. Der staa i Grundloven: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne et opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven.“; men dersom man nu vedtager en Lov, hvorefter saa overmaade store Udgifter kunne afholdes, uden at de blive optagne i Finantsloven, mener jeg, at Lovgivningsmagten dermed har erkjendt Et af Tv. enten at den ikke vil gennemføre Grundlovens klare Bud, eller at disse Udgifter ikke kunne betragtes som Statens Udgifter, saaledes at den altsaa gaar ud fra, at de maa komme andensteds fra.

Naar dette er klart, mener jeg, at der ikke kan være nogen Tvivl om, hvilken Dei Lovgivningsmagten bør gaa, naar den overhovedet vil ordne dette Forhold. Det stod mig klart, dengang da Thinget bevilgede Penge til Nedsættelsen af en Kirkekommisjon, at man derved gjorde et Skridt til at fjerne Udsigten for en god og rigtig kirkelig Reform. Vi have udgivet 11,000 Rd., for at skaffe en Hemske for det rette og sande Fremskridt i den omhandlede Retning, overensstemmende med Tidens Førdringer. Det er nu gjort, og dert maa man altsaa finde sig; men min Mening er den, at man hellere maa vente en kortere eller længere Tid — man kan ikke sige hvor lang — med denne Reform, end tage et saa lille Stykke deraf, som her er foreslaet, og lade hele det store Spørgsmaal ligge uberrørt. Den Tid, der vil være at vente, kan aldeles ikke blive lang, thi, som kortelig antydet i Udvalgets Betænkning, alle Parter ere stillede saaledes til denne Reform, at man fra alle Sider trænger ligemeget til den og maa ønske den. Det er ikke fra en enkelt, men fra alle Sider, at man trykkes henimod en Reform i disse Forhold, og derfor holder jeg mig overbevist om, at man, naar det viser sig, at man ikke kan faa Føllesthinget med sig til at tage dette lille Stykke for sig, idet Thinget ønsker en virkelig og sand Reform i disse Forhold, ikke vil komme til at vente længe, inden det viser sig, at denne Reform er opnaet. Ved disse korte Bemærkninger kan jeg for Diebliffet blive staaende, idet jeg iøvrigt henviser til den Udvikling, der paa Flertallets Begne er givet i Betænkningen. Kun skal jeg endnu udtale mig om et Underændringsforslag, der er stillet under Nr. 3 af 5. Medlemmer af Flertallet, og som gaar ud paa at; soie til et nyt Stykke Flertallets § 2, hvorefter Finantsministeren i det seneste 3 Aar efter, at den foreliggende Lov er traadt i Kraft, skal forelægge for Rigsdagen et Lovforslag om, paa hvilke Betingelser Præstetienden samt Smaaredebskstienden skal kunne afløses. Jeg holder mig overbevist om, at, naar denne Lov maatte udfomme med de to Paragrafer, her ere foreslaaede i Spidsen, vil der, enten man vedtager denne Tilføjning eller ikke, inden den